

jeg vilde berøre, som ogsaa angaar disse Mænd. Jeg tror nok, at det staaar skrevet i deres Papirer, at de have at holde sig uafhængige af andre Mennesker, men det er jo dog noget, vi vide alle sammen, at det er en Ting, der ikke lader sig gøre for noget Menneske. De rige komme til at trænge til de fattige, og de fattige komme til at trænge til de rige, og det samme kommer til at gælde for Banearbejderne, at de komme til at staa i Forhold til Naboerne, hvem de synes, de skulle gøre en Gentjeneste for modtagne Tjenester, og Resultatet er saa det, at de ville gerne gøre noget Høstarbejde paa Gaardene i deres Nabolag. Det tilstaaes dem ogsaa beredvillig, men paa saadan en underlig Maade, idet de 8 Dages Tid i Forvejen skulle rette en Henvendelse til Kjøbenhavn til Kontoret, om de kunne faa Lov til at gaa ud den og den Dag og gøre en Høstdag. Men nu vide vi jo alle sammen, at Regnen er noget underligt noget i Høsttiden, den kommer ofte, naar man mindst venter den, og hvad hjælper det en Gaardmand at faa en Mand, naar det regner Skomagerdrengene ned? Det er hverken nogen Fornøjelse for ham eller nogen Tilfredsstillelse for den Mand, der vil gøre en Gentjeneste for andre Tjenester. Jeg synes virkelig, at Formanden paa Banen kunde være saa meget betroet, at han f. Eks. fra højere Side kunde have Tilladelse til at lade saa og saa mange Mennesker gaa ud at høste, og det kunde saa være Formandens Sag at give dem Lov til at gaa paa Slaget lige saa hurtigt, som de blive bedt derom. Først da vare de til nogen Nytte ved Høstarbejdet. Jeg skal meget henstille til den ærede Landbrugsminister, at han vil konferere med den anden Minister, som det vedkommer, om dette Forhold, saa det kunde gaa i Orden, idet det jo er af nogen Betydning og faar større Betydning Aar for Aar, da der bliver flere og flere af den Slags Folk.

Jeg gaar nu over til det, som i Grunden er det allerværste, jeg vil aabenbare mig som et forskrækkeligt Menneske, der gaar med en forfærdelig Tanke. Jeg gaar nemlig med den Forestilling, at man godt kunde give os alle sammen Lov til at gaa paa Banerne. Nu er det saadan, at det er et frygteligt Øjeblik, naar der er et Menneske, som sætter sine Fødder paa Banernes Grund. Saa snart han bliver set, bliver han straks noteret og mulkeret osv. Jeg kan ikke begribe, hvorfor Banernes Grund skal være saa hellig. Jeg ved nok, at man vil sige, at naar Folk faa Lov til

at gaa paa Banerne, blive de kørte ihjel. Ja, men det hænder ogsaa nu, at Toget kører et Menneske ihjel, og det kunde jo godt træffe, at naar Folk fik Lov til at gaa paa Banen, vilde det netop blive forhindret. Jeg mindes, at en Mand for et Aar siden gik paa Banen ved Næstved, og saa havde han taget sig den Frihed at tage en Bjørn med, og desuden havde han en Dyne over Hovedet. Der kom saa et Tog brusende og kørte ham ned. Han gik paa en Strækning, hvor det var rent utænkeligt, at den ikke vilde være befaret af flere, hvis de havde haft Lov til at gaa der, og baade Bjørnen og han vilde da være blevne frelste, det er sikkert, men nu bleve de overkørte. Det har navnlig Betydning for gaaende at faa Lov til at passere Banerne, og det faar mere og mere Betydning for dem, eftersom der bliver anlagt flere og flere Baner. Vi, som ere kørende, kunne jo, naar vi skulle til Stationen, sige: vi spænde en Hest for og slippe derved udenom al den Ælte, som der er ude paa Landet om Vinteren, men de gaaende maa spadserere ud i Æltet. Kunde de derimod gaa paa Banen, kunde de gaa tørskoet og rent. Det kunde ogsaa være saadan, at vi mangfoldige Steder kunde benytte Kanten ved Siden af. Op imod Hegnet er der næsten altid godt at gaa, men jeg for mit Vedkommende ser ikke det fjerneste til Hinder for, at vi ogsaa kunne benytte den grusede Vej mellem Skinnerne. Jeg ved godt, at der i dette Tilfælde vil ligesom blive gjort en Smule Skaar i Autoritetsfølelsen hos Banepersonalet, idet det naturligvis maatte have en vis Ordre til, at de skulle være høffige og opmærksomme mod de gaaende, sige dem Besked om, naar Togene kom osv., men jeg tror i det hele taget ikke paa, at der vilde ske nogen Skade, selv om ogsaa denne Autoritetsfølelse hos vore Jærnbanefolk gik en lille Kende i Stykker. Jeg vil derfor anbefale det høje Ting og den højtærede Regering at tage sig af denne Sag. Lad os være fri for alle disse Mulkter, lad os sætte med store, store Bogstaver paa Plakater alle Vegne: Vogt dig, nu kommer Toget. Det vilde vistnok være tilstrækkeligt. Jeg tror ikke, at der vilde ske nogen som helst større Ulykke i saa Henseende.

Jeg vil saa nævne, at der nede i mit eget Sogn er en Opdragelsesanstalt, som i de sidste Aar har været meget omtalt, og jeg synes at skyldte den at sige et Par Ord om den. Denne Anstalt er naturligvis Holsteinsminde; Vi ville alle sammen mindes, at der nys har staaet en stærk